

XXXV CONCURS DE PROSA I POESIA EN CATALÀ PER A NO PROFESSIONALS 2023

Obres guanyadores en categoria poesia, persones adultes

1004

1r premi: **Marta Llobet Sala**

Llàgrimes de pedra

Passejant per l'embassament de Sau, ara que està tan buit...

Parets enrunades
eixorques de vida,
aguanten, colpides,
l'empenta del temps.

I s'alcen, i criden,
amb veu silenciosa.
Les ànimes, mortes,
de tant sentiment.

Parets enrunades,
d'històries, bastides.

D'amors i desoris
que s'endugué el vent.
Van ser testimoni
de la malaurança
quan l'aigua, escolant-se,
el poble inundà.

Truncant tants projectes,
històries de vida,
que foren ferides
que mai van sanar.
Com una mortalla
fluïda i feixuga,
en fou sepultura
l'aigua del pantà.

Només en sortia,
com una mà enlaire,
enmig de les aigües,
el vell campanar.
Passaren els dies.
Passaren els mesos.
En l'aigua suspesos,
passaren els anys.

Enguany la sequera
destapa la tomba,
i ens mostra les ombres
d'allò que va ser:
Parets enrunades
de llars esfondrades
i el vell cementiri
que tant van plorar.

La terra esgotada
s'omple de clivelles,
i ens crida a la cara
que què pensem fer.
Que el canvi climàtic
la Terra devora.
Que ja estem en guerra.
Que s'esgota el temps.

2n premi: Ismael Pérez de Pedro

Cafè de taronja

*(Si vull trobar què sóc no puc buscar
més que en dos llocs: la infància i ara que sóc vell).*

Joan Margarit

La meva àvia pelava la taronja sencera,
d'una tirada; treia el grills d'un en un
i me'ls posava dins d'un bol
amb la pell cargolada feta un acordió,
després feia cafè amb el molinet
recolzada a l'ampit de la finestra,
fent girar amb força la manovella
tot cantant la tornada de *La Balanguera*.

Jo la veia des de fora
quan tornava a mitja tarda del col·legi;
la seva silueta esmolada i lluminosa,
esbossada rere el lli greixós de les cortinetes.

Quan pujava a la cuina a berenar
trobava una rajola de xocolata dins del bol,
i una olor cítrica i torrefacta omplia l'aire.

Torno de tant en tant a aquella casa, ara buida,
quan vull reprogramar la meva obsolescència,
torno encara que no faci gaire cosa,
sento el bleix del vent a l'esbarzer,
el degoteig del temps a les aixetes...
obro armaris i calaixos,
deso saquets de pells de taronja i naftalina
perquè no s'arnin els records,
escric números falsos al cartell que diu *en venda...*
i sempre em faig un cafè, a mitja tarda,
que prenc a l'ampit de la finestra a glops petits i tebis,
com l'enyor que em grinyola a les parpelles,
tot mirant, quan el vespre esbandeix els últims núvols,
si aquell noi que vaig ser torna d'escola.

3r premi: Jordi Rosés Marinelló

Prou de mai més prou

No en queden de dracs,
ni escuts contra cap flama,
res de la pesta,
ni de la bubònica ni de la negra,
ni d'aquelles desferres de les feres,
ni les pròpies feres.

Cap rastre dels víkings,
de fet, de cap bàrbar,
cap griu ni cap princesa,
ni de fora ni de dins de casa.

Si és que ja no queden dracs,
però les pors us guanyen,
i us prepareu per a una enèsima batalla,
i teixiu noves xarxes,
i vetlleu, oi tant que vetlleu,
no fos cas que us arribi una altra plaga!
I de les mans en feu punys,
però ara us tremolen massa,
i això que cap drac us guarda.

No hi ha excuses no,
ni de les que es paguen,
tampoc se'n parla gaire.
Us aferreu al més roent,
i de cap al pou...
només perquè ho diuen altres,
no feu res del més punyent,
ni feu ús del millor llenguatge,
i això que ja no queden dracs.

Les pors? només són petites sargantanes,
però cal alçar-se,
ni poc... ara és l'hora del massa!
I del seny? del seny en fareu fuig
per a cobrir-vos de rauxa,
i dels qui van obrir camins nous
no oblideu mai les empremtes llunyanes,
la por, no hauria de ser perdre les sabates,
sinó, caminar i no poder a aixecar pols.
Ep!... i ja no queden dracs!